Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15de Juni 1899. 48de Aargang.

En Tale af Apostel Matthias F. Cowley,

holdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 26de Januar 1899.

(Sluttet.)

Jeg ønsker at drage Eders Opmærksomhed til nogle flere Skriftsteder vedrørende dette Emne. Gamle Israel blev lært ganske den samme Lærdom med Hensyn til Guds Aands Virkning og Umuligheden af at vandre efter Guds Villie uden Aabenbaring. Salomon sagde: „Naar der ikke er Syner, bliver et Folk blottet.“ (Ordsp. 29, 18.) Dette ses tydeligt af Israels Historie. Saa ofte, som de vendte et døvt Øre til Guds inspirerede Sendebud og ihjelsloge Profeterne, vandrede de i Mørke, Tvivl og Vantro.

Profeten Amos sagde: „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gøre noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne.“ (Amos 3, 7.) Heraf ses, at naar Gud ønsker at udføre et Religionsarbejde paa Jorden, vil han have Profeter, til hvem han vil aabenbare sin Villie. Mange andre Skriftsteder kunne anføres — direkte Udtalelser af Mænd, der havde guddommelig Myndighed til at tale i Herrens Navn, og disse bevidne, at hvor der ikke er Aabenbaring, forsmægter Folket.

Jeg vil hentyde til nogle Skriftsteder angaaende Oprettelsen af en ny Uddeling. Jeg sagde, at disse unge Mænd havde været ude og vidnet for Verden, at Gud har gengivet Evangeliet efter det gamle Mønster. De erklærede, at de havde faaet en fuld Overbevisning om, at Gud har paabegyndt det, som kaldes Tidernes Fyldes Husholdning, det vil sige, en Uddeling, naar Evangeliet skulde blive gengivet med alle de Gaver og Kræfter som Guds Børn i enhver af de forudgangne Uddelinger have haft iblandt sig — ja, en Uddeling, hvori Guds Værk skulde uforhindret skride fremad, uden igen at blive borttagen fra Jorden, alt i Overensstemmelse med den i Nebukadnezars Drøm indeholdte Profeti, som jeg

dog ikke nu vil tage Tid til at læse, men som repræsenterer Jordens Riger fra Nebukadnezars lige ned til de nuværende Riger, som skulle vokse ud af det romerske Kejserdømme, og som skulle udsprede sig „og blande sig formedelst Menneskets Sæd."

Daniel taler saaledes: „Men i de samme Kongers Dage skal Himmelens Gud oprejse et Rige, som ikke skal fordærves evindeligen." (Dan. 2, 44.)

Det Rige, han her hentyder til, var ikke oprejst i Frelserens Dage, for disse Konger levede endnu ikke den Gang. Dette skulde fuldkommes i „disse Kongers" Dage, og i Jesu Dage, havde det romerske Kejserdømme, som var sammenlignet med Jernbenene, Magt over Nationerne.

Atter siger han: „Og Riget skal ikke overlades til et andet Folk." (Dan. 2, 44.) Dette blev ikke opfyldt i Jesu Dage, thi Evangeliet og Riget blev overladt til et andet Folk. Jeg vil læse det 42de Vers af Matth. 21de Kapitel: „Jesus sagde til dem: have I aldrig læst i Skrifterne." Det samme siger jeg til Eder: Have I aldrig læst Skrifterne? Have I aldrig ønsket at faa Eders Øjne opladte, saa at I maatte kunne se og forstaa Sandheden som Jesus Kristus forkyndte den. Have I aldrig brudt de Baand, som binde Eder til at tro, at I absolut maa antage en særegen Udlæggelse af Sandheden, i Stedet for Apostelens Peders Erklæring, hvori han siger: „Vidende dette først, at ingen Profeti i Skriften, kan udlægges af sig selv. Thi aldrig er nogen Profeti fremført af menneskelig Villie, men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Helligaand."

Ikke vare Mænd af Skolevidenskab saa nødvendige, men de hellige Guds Mænd skrev og talede, drevne af den Helligaand.

„Jesus sagde til dem: Have I aldrig læst i Skrifterne: den Sten, som Bygningsmændene forskøde, den er bleven til en Hovedhjørnesten; det er sket af Herren og er underligt for vore Øjne. Derfor siger jeg Eder, at Guds Rige skal tages fra Eder og gives til et Folk, som skal bære dets Frugter. (Matt. 21, 42. 43.)

Paulus sagde, da han prædikede til Jøderne: „Det var nødvendigt, at Guds Ord skulde først tales for Eder, men efterdi I forskøde det, og agte Eder selv ikke værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne." (Ap. G. 13, 46.)

Hvis Tiden tillod det, kunde jeg hentyde til Profeterne, til Paulus, til Peter, til Juda, og Johannes den Aabenbarer, og bevise, at Evangeliet var borttaget fra Hedningerne; thi saasom Gud ikke sparede det naturlige Træ, saa sparede han heller ikke de vilde Grene, som vare indpodede derpaa. Altsaa, var dette ikke den Dag, som Daniel talte om.

Daniel siger endvidere: „Og det skal bestaa evindeligen." (Dan. 2, 44.)

Dette skulde være en mærkværdig Karakteristik af Guds Rige, som Jesus skulde oprette i de sidste Dage; det skulde bestaa evindeligen og

intet skulde kunne modstaa dets Vælde. Vi maa øve os i Taalmodighed, i at lide Forfølgelse, i at blive løgnagtigen beskyldt og ilde omtalt. Hvorfor? Fordi dette ikke er et Menneskeværk; det er ikke Joseph Smiths Værk, ikke Brigham Youngs, ikke John Taylors eller Wilford Woodruffs, eller Lorenzo Snows; men det er Herrens, den almægtige Guds Værk. Han oprettede det. Han har bevaret det, og givet det en uafbrudt Fremgang indtil denne Dag, og han vil bevare det evindeligen. Jeg ønsker at I skulle høre mit Vidnesbyrd, thi jeg har annammet det af Gud.

Denne Uddeling var forudsagt af Paulus og mange andre. Idet han taler om Jesus siger han: „i, hvem vi, formedelst hans Blod have Forløsning; Syndernes Forladelse, efter hans Naades Rigdom, hvilken han overflødigen tildelte os i al Visdom og Forstand, idet han kundgjorde os sin Villies Hemmelighed, efter den velbehagelige Beslutning, hvilken han forud fattede hos sig selv, at oprette en Husholdning i Tidernes Fylde for at samle alt under et Hoved udi Kristo, baade det som er i Himlene og det paa Jorden, udi ham." (Eph. 1, 7.—10.)

Enhver Sandhed, og enhver Mand og Kvinde, som elsker Sandheden og ønsker at blive oplyst af Sandhedens Aand, vil blive samlet til eet i denne store Uddeling; med andre Ord, de skulde blive døbte med een Aand til eet Legeme; de skulde se Øje til Øje; de skulde forstaa Evangeliet paa en og samme Maade. Og lad mig sige Eder, mine Brødre og Søstre, at den Helligaand aldrig modsiger sig selv. Naar den lærer mig Daaben ved Begravelse, vil den ikke lære dig Bestænkelsens Daab, og en anden Overøselsens Daab. Den vil lære os alle det samme. Lad mig drage Eders Opmærksomhed til Jesu Bøn, saa at I maa forstaa, at han havde til Hensigt, at de skulde vorde eet. Han siger: „Men jeg beder ikke alene for disse, men ogsaa for dem, som formedelst deres Ord skulle tro paa mig; paa det de maa alle være eet, ligesom du Fader i mig, og jeg i dig, at de og skulle være eet i os; at Verden kan tro, at du haver udsendt mig." (Joh. 17, 20. 21.)

Her er en Udtalelse fra vor kære Frelsers egen Mund, og er ensbetydende med dette: „Dersom I ikke ere eet, vil Verden ikke tro Eders Vidnesbyrd; men om I ere eet, da bærer det samme Vidnesbyrd og lærer de samme Sandheder, saa at Verden kan tro, at du har udsendt mig." Der tales om Splid, om afbrukne Sandheder, og Mangel paa Enhed i Troen — denne Tilstand er fordi de ere vegne langt bort fra den snævre Sti. Her er en af Petri Profetier: „Derfor fatter et andet Sind og vender om, at Eders Synder maa vorde udslettede, paa det Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, og at han maa sende den Eder forud forkyndte Jesum Kristum; hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Tings Fuldkommelses Tid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage." (Ap. G. 3, 19.—21.)

Der er jo ikke noget unaturligt i dette — intet skjult eller uforstaaeligt. Det er ikke indhyllet i menneskelig Videnskabs Mysterier. Det er tydeligt, og mener akkurat hvad det siger: at førend Guds Søn skal komme i Magt og Herlighed for at regere paa Jorden, skal der blive en Genbringelse af alt, hvad der var tabt. Hvis der var Apostle, skulde den Kraft gengives; om der var Aabenbaring, maatte denne Gave ventes; om der var Magt til at helbrede de syge, maatte denne Magt komme igen; om de kunde tale i fremmede Tungemaal formedelst den Helligaands Inspiration og Kraft, maatte den Kraft komme igen. Altsaa maatte alle og hver af de aandelige Naadegaver, enhver Kraft og Begavelse, som karakteriserede Guds Værk i alle og hver af de forrige Uddelinger komme igen. Om jeg havde Tid nok, kunde jeg vise Eder hver særskilt Udtalelse af de forskellige Profeter angaaende Gengivelsen; men jeg vil kun læse to eller tre Vers. Førend Frelseren paabegyndte sit Missionsværk, var der en Forløber, som gik forud og prædikede Omvendelse og Syndsforladelse, og udførte Daabens Ordinans til Syndernes Forladelse. Naar de spurgte ham, om han var den Profet, om hvem Moses havde profeteret, svarede han nej. Naar de spurgte ham om han var Kristus, svarede han nej. Da de spurgte ham: „Hvem er Du?" sagde han: „Jeg er hans Røst, som raaber i Ørkenen: Gører Herrens Vej lige." Nu vil jeg vise Eder, at i de sidste Dage skulde ogsaa en Forløber komme.

„Se, jeg sender min Engel, at han skal berede Vejen for mit Ansigt; og straks skal den Herre komme til sit Tempel, hvilken I opsøge, og Pagtens Engel, som I have Lyst til; se, han kommer, sagde den Herre Zebaoth. Men hvo kan taale hans Tilkommelses Dag? og hvo kan staa, naar han skal ses? thi han er som en smeltende Ild, og som Tvætterens Sæbe. Og han skal sidde at smelte og rense Sølvet, og han skal rense Levi Børn, og lutre dem som Guldet og som Sølvet; da skal Herren have dem, som fremføre Mad-Offer i Retfærdighed." (Mal. 3, 1.—3.)

Jeg ønsker, at I ville lægge Mærke til de enkelte Punkter af denne Profeti. For det første, at et Sendebud skulde komme som en Forløber for Herren. Dette Sendebud var i Jesu Dage Johannes den Døber. Det Kald at være en Forløber for Kristus er aldrig bleven taget fra ham, og derfor var han ogsaa Sendebudet i de sidste Dage før Kristi anden Tilkommelse; thi han kom den 15de Maj 1820 og gengav det aaroniske Præstedømme — denne Myndighed til at prædike den samme oprindelige Tro, den samme Omvendelse, og til med Myndighed at døbe til Syndernes Forladelse. Han kom den Dag, og lagde sine Hænder paa Joseph Smith og Oliver Cowdery, og sagde til dem: „Paa eder, mine Medtjenere, besegler jeg i Messias Navn det aaroniske Præstedømme, hvilket holder Nøglerne til Engles Betjening og til Omvendelsens Evangelium, samt til at døbe i Vand til Syndsforladelse."

Og i Harmoni med Malachias' Profeti sagde han ydermere: „Og dette skal aldrig mere blive borttaget fra Jorden, indtil Levi Sønner atter frembære Offer for Herren i Retfærdighed."

Hvor bogstaveligt dette opfyldte Malachias' Ord. Men dersom nogen skulde mene, at denne Profeti hentydede til Jesu første Komme, tillad mig at gøre Eder opmærksomme paa denne Profetis Særegenheder. Malachias sagde: „Og straks skal den Herre komme til sit Tempel, hvilken I opsøge." Han kom ikke pludselig til sit Tempel den Gang, gjorde han? Han blev født i en Stald og vugget i en Krybbe. Han kom til Verden ligesom andre Børn, men i meget større Fattigdom. I Sandhed, sagde Profeten, at han nedsteg under alle Ting, paa det at han kunde ophøje sig over alle Ting. Hvorledes kunde han pludselig komme til sit Tempel, undtagen der var et Tempel for ham, hvortil han kunde komme? Hvem tror paa at bygge Templer? Hvorledes kunde der blive et Tempel, hvortil han kunde komme, medmindre der skulde være et Folk til at bygge det? Og hvorledes kunde de bygge det, undtagen de fik Aabenbaring fra Gud. De kunde ikke faa tilstrækkelig Kundskab fra Bibelen; de kunde ikke faa den fra Mormons Bog; de kunde ikke faa den fra nogen af de gamle Profeter. Der behøves mere Lys, ligesom Noah maatte erholde Aabenbaring fra Gud, førend han kunde bygge Arken, og som Moses maatte faa Aabenbaring, førend han kunde bygge Pagtens Ark; og Salomon, førend han kunde bygge Templet. Der behøves Aabenbaring i enhver Uddeling til at oplyse Mennesket under de bestandig omvekslende Omstændigheder.

I det næste Kapitel siger den samme Profet, at der skal komme en Dommens Dag, da de, som have forkastet Sandheden, som have vendt et døvt Øre til Herrens Røst, og som haver udgydt Profeters og de Helliges Blod paa Jorden, skulle føle Guds Vrede.

„Thi se, Dagen kommer, der brænder som en Ovn; da skulle alle hovmodige, og hver, som gør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den som kommer, skal optænde dem, sagde den Herre Zebaoth, og den skal ikke lade dem Rod eller Grene. Men for eder, som frygte mit Navn, skal opgaa Retfærdigheds Sol, og der skal være Lægedom under dens Vinger, og I skulle gaa ud, og tage til som fedte Kalve." (Mal. 4, 1. 2.) „Se jeg sender Eder Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer." (Mal. 4, 5.)

Her er en anden Forudsigelse af en af Profeterne, som skulde opfyldes i de sidste Dage, førend Herrens, den store og forfærdelige Dag kommer. Og ligesom Johannes den Døber kom og gengav det aaroniske Præstedømme, saa kom ogsaa Profeten Elias og gengav Nøglerne til Genoprettelse af et Værk til Frelse for dem, som vare hedengangne uden at have hørt eller kendt Evangeliet; som levede paa en Tid, da der ingen Myndighed var paa Jorden til at prædike Evangeliet og forrette

dets Ordinanser. Eftersom jeg nu har hentydet til Daniels Profeti, at Riget i de sidste Dage ikke skulde blive givet til noget andet Folk, og at disse Profeter skulde gæste Jorden, samt at Guds Værk skulde blive genoprettet paa Jorden, vil jeg sige, at ved Gengivelsen af dette Evangelium blev Joseph Smith den, som modtog disse Meddelelser. Han fik først Myndighed til at prædike Begyndelseslæren af Evangeliet: Tro, Omvendelse og Daab; senere fik han den højere Myndighed. I vide, hvad Johannes sagde: „Jeg døber Eder vel med Vand til Omvendelse, men den, som kommer efter mig, er stærkere end jeg, hvis Sko jeg ikke er værdig til at bære; han skal døbe Eder med den Helligaand og Ild.“ (Matt. 3, 11.)

Denne højere Myndighed kom altsaa gennem Jesus, og vedblev hos Apostlene, indtil disse bleve dræbte, og, som jeg kunde bevise af den hellige Skrift, havde Apostlene ingen Efterarvinger til denne apostoliske Myndighed. Disse Mænd holdt Nøglerne. I erindre vel, hvad Jesus sagde til Peder: „Og jeg vil give dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene.“ (Matt. 16, 19.)

Saaledes besøgte Peder, Jakob og Johannes Jorden igen, og de lagde deres Hænder paa Profeten Joseph Smith og gengav den hellige apostoliske Myndighed — ikke alene til at døbe, men til Haandspaalæggelse; Myndighed til at administrere Symbolerne paa Herrens Legeme og Blod; Myndighed til at opbygge et Tempel, som en Forberedelse for Herrens Komme. Og eftersom disse Nøgler og Kræfter ikke skulde blive borttagne fra Jorden, anordnede Gud det saaledes, at de kunde vedblive paa Jorden, og i nyere Aabenbaringer har Gud kundgjort ikke alene guddommelig Myndighed, som et almindeligt Princip, men han har tydeligt forklaret Kirkens Organisation og udpeget enhver Pligt, der hører til de forskellige Kaldelser i det hellige Præstedømme i hans Kirke, fra Apostlens ned til Diakonens. Han fortæller os, at den præsiderende Autoritet er Kirkens Præsidentskab, der bestaar først af tre præsiderende Apostle, eller Højpræster, som de kunne kaldes. Næst i Myndighed staar de tolv Apostlers Kvorum, og naar Kirkens Præsident dør, præsiderer dette Kvorum over Kirken, indtil en anden Præsident er indsat, hvilken almindeligvis er Præsidenten over Apostlenes Kvorum, efterdi denne staar næst i Rang til Kirkens Præsidentskab. Og om de tolv Apostle vare udryddede, vilde der endnu være Myndighed i et andet Raad af det hellige Præstedømme til at præsidere over Kirken. Kirken er organiseret paa saadan en Maade — hvilken jeg godt kunde forklare i dens Enkeltheder, hvis der var Tid dertil — at den kan have en uafbrudt Fortsættelse paa Jorden, uden Hindringer og uden Tvivl eller Uvished med Hensyn til hvem, der skal være Kirkens Hoved. Profeten Joseph Smith var Guds Redskab til at oprette denne Organisation.

Profeten Brigham Young var hans Efterfølger; efter ham var Profeten John Taylor; dernæst Profeten Wilford Woodruff, og nu Profeten Lorenzo Snow. Enhver af disse, i Følgerække, har staaet som Hoved over Apostlenes Kvorum, hvilket er næst i Myndighed efter Kirkens Præsidentskab. Der er altsaa ingen Aarsag for Tvivl med Hensyn til Fortsættelsen af denne Myndighed og af dette Værk paa Jorden, i alt Fald hos dem, hvis Hjerter have modtaget Aabenbaringens Lys.

Til Slutning, mine Brødre og Søstre, lad mig bære mit Vidnesbyrd til eder, som en Jesu Kristi Apostel, som er eet med mine Brødre, og villig til at gaa til Jordens Ende, uden Penge og uden Betaling, thi jeg er ikke bedre end nogen anden; jeg er villig til at gaa hvor som helst og bære dette Vidnesbyrd. Jeg siger til Eder, mine Venner, som ikke have hørt dette Evangelium, som ere komne indenfor vore Døre i Dag, at vi have ikke faaet disse Ideer om kirkelig Organisation — vi fik ikke Apostelembedet eller disse Principper ved Studering eller videnskabelig Talent. Vi have modtaget dem gennem Guds Aabenbaring. Om det ikke var for disse Aabenbaringer, og for de Engle-Sendebud og Profeter, som have gæstet Jorden, som døde i forrige Dage, og ere igen opstandne, vilde vi have været i Mørke angaaende disse Ting. Men Gud har talet; han har aabenbaret sig. Han har organiseret sin Kirke. Han har gengivet de forrige Velsignelser og Kræfter. Og jeg siger til alle, som Peder sagde paa Pinsefestens Dag: „Om I have Tro paa Gud, og ønske at blive fødte af Aanden, og ville omvende eder fra eders Synder, og blive døbte af de Mænd, som have talet til eder i Dag, eller af andre, som have samme Myndighed, saa skulle I faa den Helligaand, og I skulle vide, at Gud har talet fra Himmelen; at Joseph Smith var en sand Profet, og at Guds Værk er genoprettet for aldrig mere at blive tilintetgjort.

Gud velsigne Eder, i Jesu Navn. Amen.

— Haab er ikke alene en Velsignelse, men at nære det er en Pligt. Den, som ikke længer ser hen i Fremtiden med Haab, arbejder ikke længer for Alvor i Dag. Saa længe vi have en Gerning at udføre eller en Byrde at bære, burde vi haabe for Sukses. Skøndt vi burde altid være tilfredse med vore Kaar, burde vi altid tragte efter at naa et højere Maal.

— Overvej et Spørgsmaal med Forsigtighed, men afgør det med Mod og Bestemthed.

— Kristi sande Evangelium kan, ligesom Træet, kendes af dets Frugt. De Sidste-Dages Hellige indbyde hele Verden til at prøve den Frugt, de selv daglig nyde af.

Den 15de Juni 1899.

Hvorledes Børn bør velsignes.

Der er flere Gange gjort Efterspørgsel om den rigtige Maade, hvorpaa Børn skulde velsignes. Skøndt dette Æmne er bleven omhandlet før, anse vi det dog for passende at berøre det igen. En Korrespondent skriver til Redaktøren som følger:

„Er det ret, naar en Ældste velsigner Børn, at meddele dem alle det nye og evige Evangeliums Kræfter og Gaver? Jeg hører undertiden i vore Fastemøder, at Ældster gøre dette, og i et Tilfælde gav Ældsten det lille Barn alle det nye og evige Evangeliums Nøgler, Kræfter og Velsignelser."

At velsigne smaa Børn er en ganske simple Handling, og ingen bestemt Ordform skulde tillægges den. At give et lille Barn de Velsignelser og Kræfter, der høre til voksne, og som kun med Rette kunne udtales over ældre Folk af Erfarenhed, er aldeles ikke passende. Det er en Afvigelse fra denne smukke Ordinanses Enfoldighed, nemlig at tage Barnet i Favn, give det et Navn og velsigne det. At bruge saadanne Udtryk, som vor Korrespondent omtaler, er ganske vist upassende, om ikke af anden Grund, saa dog af den, at der hverken er eller burde være nogen Forskel paa Maaden, hvorpaa det Barn bliver velsignet, hvis Forældre ikke tilhører Kristi Kirke, og det, hvis Forældre ere Medlemmer af Kirken. Nogle synes at være af den Mening, at der burde være en Ordform, for at velsigne Børn, hvis Forældre ikke tilhøre Kristi Kirke, forskellig fra den, der bruges for Børn af Forældre, der tilhøre Kirken; og af denne Aarsag kommer det, at der paa Børn af Kirkens Medlemmer undertiden bliver udtalt „Abrahams, Isaaks og Jakobs Velsignelser", og alle de tilsvarende Forjættelser blive ofte udtalte over Barnet. Dette er altsammen urigtigt.

Om vi følge vor Herre og Frelsers Eksempel, som skulde være vort Mønster — og som vi ikke kunne holde os for nær for Øje — ville vi se, at han velsignede alle dem, der blev bragt til ham. Vi have ingen Grund til at tro, at han spurgte om, hvis Børn de vare, eller Forældrenes Stand eller Trosbekendelse. Hans Ord var: „Lader de smaa Børn komme til mig, og forhindrer dem ikke, thi Guds Rige høre saadanne til;" og saa lagde han Hænderne paa dem og velsignede dem. Alle smaa Børn, hvem der end monne være deres Forældre, ere uskyldige for Herren, og som saadanne skulde modtages og velsignes. Igen sige vi, at denne Ordinans er ganske simpel og ligefrem. De, som

udføre den, burde vogte sig for Overdrevenhed i Sprog eller Forjættelser. (Juvenile Instructor.)

Ankomst. Følgende Missionærer fra Utah ankom den 29de Maj, alle i god Velbefindende: J. M. Lauritzen fra Richfield, Christian Sørensen fra Mendon, Christian Nielsen fra Salina, James L. Jensen fra Hyrum.

Den 7de Juni ankom følgende Missionærer fra Utah: Richard C. Miller fra Castle Dale, Knud Albert Anderson fra Richmond, Casper Andreason fra Bear River City og Andrew C. Pearson fra Lehi City. Vi byde alle Brødrene velkomne til deres Fædres Lande.

Beskikkelse. De nylig ankomne Ældster beskikkes til arbejde i Evangeliets Udspredelse som følger: Ældste J. M. Lauritzen og Christian Nielsen i Trondhjems Konf., Christian Sørensen i Københavns Konf., James L. Jenson i Gøteborg Konf., Richard C. Miller og Casper Andreasen i Aarhus Konf., Knud A. Anderson og Andrew C. Pearson i Stockholms Konf.

Afløsning. Ældste Nels Jenson løses fra at præsidere over Københavns Konf., og Louis M. Christiansen fra at præsidere over Aalborg Konf. Axel Augustson løses fra at arbejde som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«, efter at have beklædt denne Plads i 4 Maaneder. Han havde forud virket som Missionær i Stockholms og Gøteborgs Konferencer i 20 Maaneder. Disse 3 Ældster have nu Tilladelse til at rejse hjem til deres Kære i Zion, og ville skue tilbage paa et efter bedste Evne hæderlig udført Missionsarbejde i Skandinavien.

Afløsning og Beskikkelse. Ældste Albert H. Bergman løses fra at arbejde i Skaane Konf. og beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konf.

Ældste Morten Jensen beskikkes til at præsidere over Aalborg Konf. og Ældste Jacob Christensen beskikkes til at præsidere over Københavns Konference.

Ældste H. F. Fernstrøm løses fra at arbejde i Stockholms Konf. og beskikkes til at arbejde paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

— „Men dersom I ikke forlade, skal Eders Fader, som er Himlene, ej heller forlade Eder Eders Overtrædelser." (Markus 11, 26.)

Ydmyghed er nødvendig.

Det synes at være vanskeligt for mange af dem, der annamme Evangeliet i denne Tid og Slægt, at rive sig løs fra de Traditioner, under hvilke de og deres Fædre gennem mange Slægter ere blevne opdragne, men for tilfulde at forstaa Evangeliet i dets uforfalskede Renhed er det nødvendigt, at man sætter til Side enhver forudfattet Ide om Religion og begynder paany at lære som smaa Børn; thi Frelserens egne Ord lyde saaledes: „Hvo, som ikke annammer Guds Rige som et lidet Barn, han skal imgenlunde komme derind.“ Menneskenes Tilstand i Dag er meget lig den, i hvilken de vare paa Kristi og Apostlenes Tid. Folk vare saa dybt indprætede af falske Ideer, at der behøvedes en mer end menneskelig Anstrængelse for at uddrive de mange falske Lærdomme og Traditioner af Sindet, hvilke de havde anerkendt som rigtige for mange Aarhundreder. Ikke er det noget at undres over, at Frelseren ytrede disse Ord: „Uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige.“

Paulus saa sig nødt til ofte at paaminde de Hellige paa den Tid om den store Forandring, der maatte ske saavel i Hjærtet som i deres daglige Vandel. Han sagde nemlig: „Saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet.“ (Rom. 6, 4.) Og atter siger han: „Lyver ikke for hverandre, I, som have afført det gamle Menneske med dets Gerninger, og iført det nye, som fornyes til Erkendelse efter hans Billede, som skabte det.“ (Kol. 3, 9. 10.)

Til Epheserne taler han saaledes: „At I skulle aflægge det gamle Menneske efter den forrige Omgængelse, som fordærves ved bedragelige Lyster; men fornyes i Eders Sinds Aand, og iføre det nye Menneske, som er skabt efter Gud i Sandhedens Retfærdighed og Hellighed.“ (Eph. 4, 22.—24.)

Denne Afførelse af det gamle Menneske tilligemed alle hans forudfattede Ideer er højst nødvendig for, at man maa blive som smaa Børn, og som saadanne skikkede til at indkomme i Guds Rige. I ingen anden Tilstand kan Menneskets Hjærte være rent nok til at være Bolig for den Helligaand at dvæle i, saa at han kan blive belært som et lille Barn i Evangeliets rene Principper, saaledes som Frelseren selv og hans Apostle lærte dem i forrige Dage, og som de ogsaa ere blevne aabenbarede igen i disse sidste Dage. Hvis Menneskene saaledes vilde berede dem dertil, vilde den Helligaand altid være deres Ledsager og være dem som „en Kilde af Vand, som opvælder til et evigt Liv,“ og som vil lede dem ind i al Sandhed, saa at de ikke maatte være „ørkesløse eller ufrugtbare i vor Herres, Jesu Kristi Erkendelse,“ ej heller i det, som henhører til deres egen evige Velfærd. A. W.

Korrespondance.

Ephraim, Utah, den 20de Maj 1899.

Præsident Andreas Peterson.

Kære Broder!

Da jeg modtager „Skandinaviens Stjerne" regelmæssig, anser jeg mig forpligtig at bringe Dem min Tak for samme, saa vel som ogsaa at yde min Anerkendelse og Paaskønnelse af dens gode Indhold og Sprogets forbedrede Form, der er af saa stor Betydning for den kritiske Læser; thi Sproget er jo for Tanken det samme, som Klæderne ere for Personen, og endskøndt mangen ædel Mand er truffet paa vor Vej, i mindre gode Klæder, saa vilde en saadan dog snarere have fundet Vej til Anerkendelse, dersom hans Klæder havde svaret til hans indre Værd. Vore Missionærer ere derfor ofte miskendte, fordi deres Sprog er ufuldkommen, og om end deres Klædedragt er upaaklagelig, og muligvis hjælper til at skaffe dem en vis Agtelse og Respekt hos fremmede, saa er dog Mangelen paa den rette Maade at udtrykke sine Tanker og Ideer, straks i høj Grad følelig, og undertiden endogsaa pinlig.

Det var dog ikke min Mening at holde et Foredrag over Betydningen af at lægge sig efter en rigtig Forstaaelse af det Sprog, i hvilket vi, som Herrens Sendebud, skulle forkynde Evangeliet, men at give Dem og „Stjernens" Læsere en lille Nyhed fra denne Del af Utah, hvor den skandinaviske Befolkning er saa talrigt repræsenteret; thi i denne By er omtrent ni Tiendedele af Befolkningen enten emigrerede fra de nordiske Lande eller fødte af skandinaviske Forældre, og de forstaa i Almindelighed disse Sprog tildels, men tale det meget sjældent herhjemme, uden det er absolut nødvendigt; derfor lære de det heller ikke rigtigt, hvilket er en beklagelig Fejl fra Forældrenes Side.

I denne Uge, begyndende med Mandag, den 15de, har Eleverne i Sanpete Stavs Akademi bestaaet Eksamen, og de, som havde naaet langt nok frem i deres Studier, erholdt deres Diplomaer, med Ret til at begynde som Skolelærere. Dette Akademi svarer til, hvad man i Danmark kalder en Højskole, og der er flere af samme Slags i andre Dele af Utah, og tillige et Universitet, der sandsynligvis kan stilles ved Siden af hvilket som helst af Universiteterne i Danmark, Norge eller Sverrig, hvad Undervisningen angaar, og hvorfra er udgaaet Elever, som have fundet Ansættelse som Lærere i Amerikas største Undervisningsanstalter, men i disse vore Højskoler — ikke Universitetet — er de Sidste-Dages Helliges Religion ogsaa indbefattet blandt Undervisnings-Emnerne i Forbindelse med alle de andre højere Videnskaber, og i Sanpete Stavs og Provos Højskoler er det dansk-norske Sprog blevet lært de af Eleverne, om maatte findes interesserede i deres Fædres Sprog.

For at kunne danne sig et Begreb om disse Skolers Betydning for Ungdommen, der skal fortsætte de sidste Dages store Værk, som deres Forældre have begyndt og bragt til dets nærværende Standpunkt, maa man betænke, at der aarlig er henimod et tusind Missionærer udsendte til forskellige Dele af Verden, og at der bestandig behøves et forøget Antal villige og skikkede unge Mænd til at fortsætte Arbejdet; „thi dette Riges Evangelium skal forkyndes til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme." Dette var Frelserens Forklaring til hans Disciple i gamle Dage, og Enden eller hans anden Tilkommelse er nær. I Provo udgør de studerendes Antal sædvanlig mellem 800 og 900 af begge Køn, men her i Ephraim har kun lidt over 200 Studenter kunnet faa Adgang, af Mangel paa Plads i den nu benyttede midlertidige Skolebygning. Direktionen har derfor gjort Forberedelser til at afhjælpe denne Ulempe, og Planen er lagt, til at faa en ny Bygning opført saa snart som muligt paa den dertil valgte Plads her i Byen, der er udlagt og beplantet med Træer i smagfuld Park-Stil, hvorved Omgivelserne ville komme til at svare til den smukke, storartede Stil af Bygningen selv, og danne et Kompleks, der meget vil forskønne denne By.

Den 17de Maj, omtrent mellem Kl. 4 og 5 paa Eftermiddagen lagdes Grundstenen til den ny Akademi-Bygning. Flere hundrede Mennesker vare til Stede for at tage Del i denne højtidelige Ceremoni, og Musikken og Sangkoret gjorde Begyndelsen, hvorefter der holdtes Bøn, og derefter blev Stenen lagt tilrette af de tilstedeværende Murere. I Stenen var udhugget en Fordybning, i hvilken følgende Bøger og Skrifter bleve nedlagte i den Orden, som jeg nu nævner dem; thi jeg stod selv tæt ved Stenen. Præsident Knud Petersen nedlagde først: „Skandinaviens Stjerne" for 1ste Marts 1899, i hvilken findes afdøde Præsident Woodruffs sidste offentlige Tale og Vidnesbyrd, samt andre meget interessante Emner; derefter lagdes Højskolens Cirkulære for Skoleterminen 1898—99, hvori findes Navnene paa Direktørerne og Lærerne, samt de forskellige Klasser og Videnskaber; dernæst blev Bibelen, Mormons Bog, Pagtens Bog og „Den kostelige Perle" (Pearl of Great Price) nedlagt, og ovenpaa den lagdes den engelske Salmebog, og ved Siden af den fik den danske Salmebog sin Plads, og over dem alle lagdes Byens Avis: „Ephraim Enterprise". Et Stenlaag sattes derpaa over Aabningen og blev forseglet med ildfast Cement, der bliver haard som Sten.

Apostel Anton H. Lund steg derpaa op paa Stenen, og Præsidentskabet over Sanpete Stav, Knud Petersen, Heny Beal og John B. Maiben sluttede sig til ham der, medens han holdt Indvielses-Bønnen og siden holdtes Taler af en Del af de tilstedeværende ledende Brødre, som alle udtrykte sig i høj Grad interesserede i dette storartede Fore-

tagende, og at ville understøtte det med deres Indflydelse og Midler for at fremskynde dets Fuldførelse i saa kort Tid som muligt. Det er beregnet paa at skaffe bekvem Plads for 600 Studenter.

Aarstiden er ualmindelig sildig og vi have endog i Nat haft lidt Sne i Dalen, men Bjergene ere ganske hvide, dog nærer Jordbrugerne godt Haab om en rig Høst, da der vist vil blive en god Forsyning af Vand fra Bjergene til at vande Markerne med, naar Sneen smelter.

Deres Broder i Evangeliets Pagt

C. C. A. Christensen.

Konferencen i Kristiania.

Den 6te og 7de Maj blev en Halvaars-Konference holdt i Kristiania, hvor følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Platte D. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, Andreas Peterson, Præsident over den skandinaviske Mission, C. W. Peterson, Præsident over Kristiania Konference, Eldsterne L. E. Larsen, C. F. Schade, C. J. Kempe, N. N. Peterson, Geo. A. Torgesen, John E. Bolstad, Jacob W. Olsen, Jens P. Fugal, Parley P. Jensen, John C. Nielsen, N. C. Christensen, Hyrum Jensen, Jos. T. Torgesen, N. P. Andersen, N. P. Nielsen, Axel Olsen, Chr. Christensen, J. Christoffersen, R. L. Ness, Emil Petterborg, Arent Johnson, P. P. Christensen, Oluf Larsen, J. N. Skousen, Severin Swensen, James Jensen, Parley Anderson, Z. W. Israelsen, Hyrum Nielsen, Jens Larsen, John Andersen, Chr. Busath, Noah A. Larsen, P. A. Sørenson og Jonas Johnsen.

Konferencen tog sin Begyndelse Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn, hvorefter Præsident C. W. Peterson bød de tilstedeværende velkommen og gjorde nogle indledende Bemærkninger. Derefter talte følgende Eldster til Forsamlingen: Joseph Torgesen, Jens Larsen og Parley P. Jensen. En Sang blev afsungen, og Præsident Andreas Peterson afbenyttede den resterende Tid til at tale, hentydende til sin Ungdomstid, da han hørte og annammede Evangeliet der. Han bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af dette Guds Værk.

Søndag Morgen Kl. 10 fortsattes Konferencen, begyndende med Sang og Bøn. Eldsterne Fugal og J. C. Kempe talede til Forsamlingen, hvorefter Præsident Andreas Peterson foreslog Kirkens almindelige Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner. Dernæst foresloges den europæiske Missions Præsidentskab og ligeledes Eldste Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission, Frederick Christenson som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne“ og Axel Augustson som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«;

Ældste C. W. Peterson som Præsident over Kristiania Konference, og hvert Forslag blev enstemmigt vedtagen. Præsident Lyman holdt derpaa en Tale med Præsident Andreas Peterson som Tolk. Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Om Eftermiddagen Kl. 2 fortsattes Konferencen paa sædvanlig Maade, hvorefter Præsident C. W. Peterson talede angaaende Evangeliet, som er gengivet efter Løfte. Til Afveksling blev en Davids Salme affungen. Ældste Edvard Larsen bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, hvorefter Præsident Lyman atter talede belærende og opmuntrende til de tilstedeværende, og Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Søndags Aften Kl. 6 begyndte Mødet efter Sædvane med Sang og Bøn. Præsident Andreas Peterson var den første Taler, og omhandlede vor Forudtilværelse, Verdens Uimodtagelighed for Herrens Sendebud paa forskellige Tider, og andre Emner i Forbindelse med det evige Evangelium, som nu er gengivet. Præsident Lyman gjorde derefter nogle Bemærkninger, hvori han takkede de Hellige for den Opmærksomhed og Venlighed, de havde vist ham. Mødet sluttedes med en Salme og Taksigelse.

Mandag Formiddag holdtes et Møde af Præstedømmet, hvori, foruden Missionspræsidenterne Platte D. Lyman og Andreas Peterson, der var 36 Ældster fra Zion tilstede. Forstanderne af de forskellige Grene afgave Rapporter om Missionens Tilstand og Fremgang, og Præsident C. W. Peterson gav en kortfattet Rapport af Konferencens Forfatning. Heraf fremgik, at der i de sidst forløbne seks Maaneder var 26,517 Skrifter og 370 Bøger sat i Omløb, 30,206 fremmede Huse besøgte, holdt 6066 evangeliske Samtaler, holdt 763 Forsamlinger og 204 Søndagsskolemøder, 41 Unge Mænds Møder, 52 Præstedømmemøder, 39 Fastemøder, 90 Møder af den kvindelige Hjælpeforening. Der var 56 bleven døbt, 15 Børn velsignede, 42 emigrerede, 6 døde, 8 udelukkede. Præsident Andreas Peterson sagde, at efter grundig Overvejelse af Missionens Interesser i Norge var det anset som bedst at dele Norge i tre Konferencer under følgende Benævnelser: Kristiania, Bergen og Trondhjem, med disse Stæder som Hovedkvarterer for de respektive Konferencer. Ældste C. W. Peterson blev beskikket til at præsidere over Kristiania Konf., Hyrum Jensen over Bergen Konf., og N. P. Nielsen over Trondhjem Konference. Missionærerne modtoge mange gode Raad angaaende deres Pligter mod Gud og deres Medmennesker.

Præsident Lyman gjorde ogsaa nogle Bemærkninger og opmuntrede Missionærerne til Trofasthed for deres Kalds Pligter, af hvilke han omtalte nogle. Han følte sig tilfreds med Missionens Tilstand og Missionærernes Arbejde. Mødet sluttedes med Sang og Bøn.

Hyrum Straaberg, Skriver.

Fra Statskirken til Jesu Kristi Kirke.

(Fortsat fra Side 176.)

Uden Tvivl taler Gud til sine Børn overalt i Verden ved sin Aand, der rører ved deres Samvittighed, men den hellig Aands fulde og forunderlige Tilkendegivelse, Kundskabens, Visdommens og Aabenbarelsens Aand findes kun hos den sande Kristi Kirke. Frelseren selv siger: „Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han vejlede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvad som helst han hører, skal han tale, og de tilkommmende Ting skal han forkynde Eder." [1]) Se vi noget af dette i Statskirken i England, eller i den romersk-katolske Kirke, eller hos nogen af de mangfoldige Religionspartier, hvoraf „Kristenheden" bestaar? — hvilke paa Grund af deres Afvigelser og forskellige Lærdomme har gjort meget til at forvirre Menneskene og vildlede dem, som i Oprigtighed søge efter Sandheden. Det er naar denne Profetiens-, Helbredelsens- og Tungemaalsgaven fattes, at Folk lade sig lede af Menneske-Lærdomme og Bud, at Mørke indhyller Verden, Bedragerier faa Overhaand, falske Teorier opstaa, og kun et Gudsfrygtigheds Skin er tilbage, som ingen Kraft har.

Atter, hvor den Helligaand giver sig tilkende, maa der absolut være Enighed og Fred; thi den er Enighed, og Frelseren bad om, at alle hans Børn maatte være enige, ligesom han og hans Fader i Himlen vare enige.

Peter Young, en engelsk Forfatter, har det følgende at sige angaaende denne Bøn: „Vor Herre synes at have haft et Syn — om vi tør kalde det saaledes — hvori han ser sin Kirke som et Legeme gennemtrængt af Guds Aand, oplyst af hans herlige Nærværelse; at dets Medlemmer leve tilsammen i Troskab og Kærlighed; at den er Guds Rige paa Jorden, et saa fuldkomment Billede paa Kærlighed og Hellighed, at Verden let kunde komme til at anerkende, at den i Særdeleshed var Genstand for Faderens ubegrændsede Kærlighed." Vi se saaledes, hvad det var, Frelseren bad saa inderligt om. Der maatte ingen Uenighed eller Afvigelse være, men alle skulde være af een Tro og Lære — den, som han selv lærte —, og de skulde øve Kærlighed og leve et helligt Liv. Ved at læse en Del af Johannes' 16de Kapitel, ville vi se, at Kristus, lige før han udtrykte sine Følelser paa denne Maade, havde lovet sine Disciple, at han vilde sende dem Trøsteren til at vejlede dem ind i al Sandhed, thi, sagde han, „han skal tage af mit og forkynde Eder."

Synes der nu at være Mulighed for, at denne Enigheds Aand, denne Trøster, som Frelseren vilde sende, for at hans Efterfølgere maatte

[1]) Joh. 16, 13.

have den til deres Vejledelse ind i al Sandhed, kan være den, der leder de mange forskellige splidagtige Kirker i Kristenheden, der nære et saadant Had mod hinanden, at det undertiden ytrer sig i Blodsudgydelse! Statskirken, med hvilken jeg for nærværende har at gøre, er fordelt i Ritual, Høj-, Bred- og Lav-Kirke, der alle ere mere og mindre forskellige i Ceremonier og Ordinanser, ja endog i deres Lære. Sandelig, det ser ud som om Kirken var paavirket af en Splidadtigheds Aand, Vildfarelser og Syndelyster i Stedet for Enighed, Fred og Kærlighed; thi dersom den Helligaand, som Kristus sendte dem, efter at han opfor til Himmelen, virkelig gjorde sig gældende i Kirken, vilde vi let kunne kende dens Nærværelse af dens forunderlige Virkninger nu som forhen, ved Enhed i Troen, der, efter hvad vi lære af den hellige Skrift, skulde vedvare til evige Tider, naar vi skulde naa Fuldkommenhedens Maal, til Kristi Fyldes voksne Alder, og saa længe der fandtes nogen paa Jorden, hvilke Herren, vor Gud skulde kalde dertil. Hvorfor har da Aanden nu holdt op at tilkendegive sig i Kirken? Det forekommer mig, at vi kunde finde Aarsagen dertil i det, at baade Læserne og Folket ere komne i Vildfarelse, og have selv opfattet Lærdomme og Ordinanser, der ikke ligne dem, Frelseren indstiftede i den oprindelige Kirke, eller i, at de have forkastet nogle af dem, der blev baade lært og praktiseret i den.

(Fortsættes.)

Dødsfald. I Bergen, Norge, bortgik ved Døden, den 20de Maj 1899, Josefine Norman, født den 15de Marts 1880. Hun blev døbt i 1893 og døde trofast i den Pagt hun havde sluttet med Herren, og i Haab om en herlig Opstandelse. (Korresp.)

Indhold.

Tale af Apostel Matthias Cowley 177	Afløsning og Beskikkelse 185
Red. Bem.:	Ydmyghed er nødvendig 186
Hvorledes Børn bør velsignes ... 184	Korrespondance 187
Ankomst 185	Konferencen i Kristiania 189
Beskikkelse 185	Fra Statskirken til Jesu Kristi Kirke 191
Afløsning 185	Dødsfald 192

København.

Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E Bording (V. Petersen).